

Prædiken til Palmesøndag

Mark. 14, 3-9

Når der allerede i kristendommens allertidligste fortællinger kan tales så åbent og lige til om døden, som det sker i historien om kvinden, der salvede Jesus til dennes begravelse, beror denne åbenhed på, at døden er anskuet i en større sammenhæng. Hvad denne større sammenhæng så går ud på, se det udfolder fortællingen om kvinden, der salvede Jesus. Fortællingen leder op til påskeugen og foregriber påskens indhold og betydning også for os. Episoden med kvinden og Jesus udvikler sig nemlig til en forkyndelse om Jesu død. Vel at mærke Jesu døds betydning som et universelt og grænseoverskridende evangelium.

Men hvordan kan Jesu dramatiske død på et kors tolkes som noget glædeligt, som et evangelium, et godt budskab? Svaret er, at Jesu død er forudsætningen for hans opstandelse. Fordi der med Jesu person på afgørende måde er tale om et liv, der er gået fremtid i. Og fællesskabet med just dette liv betyder så også, at kvindens liv og død er blevet udvidet med en fremtidsdimension, og det ud over alle grænser. Således at det, som kvinden har gjort, altid og overalt skal fortælles til minde om hende. Til minde om hende, det vil sige til minde om, hvad hun

var og fremdeles vil være som menneske. Nemlig et menneske, som altid vil blive husket. Vel at mærke i sammenhæng med evangeliet. Det vil sige i sammenhæng med Jesus Kristus.

Vi står her over for et nyt syn på mennesket. Mennesket – her i skikkelse af kvinden, som samfundet på Jesu tid bestemt ikke havde høje tanker om - bliver af Jesus set med helt andre øjne. Jesus skeler ikke til tidens sociale og kønsbetingede omgangsformer og konventioner. Jesus har blik for mennesket i kvinden. For Jesus, der i en skarp replik mod sine forargede disciple ved anden lejlighed fik sagt: ”lad de små børn komme til mig”, er intet menneske for lille eller for uværdigt til at blive taget med ind under Guds riges horisont. På samme måde forsvarer Jesus kvinden med den kostbare olie over for den forargede del af bordselskabet med at sige: ”Hun har gjort en god gerning mod mig”, for ”hun har på forhånd salvet mit legeme til begravelsen”.

I Jesu imødekommende udlægning af kvindens handling tillægges hun et motiv, som nok hverken kvinden eller de forargede i fortællingen har blik for: Nemlig Jesu død og begravelse – forstået som optakt til op-

standelsen. Det ser vi af den omstændighed, at det dystre udblik ikke får lov til at stå alene. Ifølge forfatteren til Markusevangeliet løfter Jesus nemlig kvindens handling op i påskens lys ved at knytte hendes begravelsesrelaterede handling sammen med et universelt evangelium – ”hvor som helst i hele verden evangeliet prædikes”. Eller forkynnes som ”Guds evangelium”, som påskens glædelige budskab kaldes foran i Markusevangeliet. Og som kvinden med olien – lige som de tavse og skrækslagne kvinder ved Jesu tomme grav sidst i evangelietskriftet – på forhånd nu viser sig at være omsluttet af. For er evangeliet for børn og kvinder som de socialt lavest rangerede sammen med tidens slaver, er evangeliet med andre ord til for alle mennesker. Høj som lav! - Samtidig bliver kvinden med sin spontane kærligheds-handling et spejlbillede på den senere gudstjenestefejrende menighed, der efter Jesu sidste påske takker og ærer Jesus Kristus som den korsfæstede og opstandne frelser. Kirkens Herre. For det er selvfølgelig på den baggrund, det alene giver mening at forstå de enkelte evangeliefortællinger som led i et glædeligt budskab af dimensioner, vi holder gudstjeneste på.

Det fremgår allerede af den urgamle Kristushymne, vi hørte oplæst fra alteret, og som regnes for at være det allertidligste eksempel, vi kender, der omtaler Jesus. Hymnen indleder med at sige, Jesus Kristus er udgået fra Gud. Men han tog en tjeners skikkelse på for på denne måde at gribe dybt og afgørende ind i menneskers liv og død. Hymnen må munde triumferende ud i følgende konklusion: ”Derfor har Gud højt ophøjet

ham og skænket ham navnet over alle navne for at i Jesu navn hvert knæ skal bøje sig, i himlen og på jorden og under jorden, og hver tunge bekende: Jesus Kristus er Herre, til Gud Faders ære”. – Altså, i sammenhæng med Jesus Kristus, hans død og ophøjelse er ingen glemt eller ladet ude af betragtning. Det er Jesu frikendende ord til kvinden med den kostbare nardusolie også et tegn på. Et tegn på Jesu liv og døds blivende betydning til liv og håb for alle. Således at vi frit kan leve som mennesker i tillid til, at der er liv i Jesu død til en opstandelse, der er omfangsrig nok til at løfte os alle, rumme os alle i et fællesskab med ham og med hinanden – i liv som i død.

Men hvad bliver der af næstekærligheden? Kvinden med den kostbare olie har jo ikke øje for andre end Jesus. Ligesom Jesus på sin side alene har fokus på kvinden. Han tager kvindens generøse handling i forsvar og går imod de forargede bordgæster, der ser kvindens handling som den rene ødselhed. Vi skal lige have med, at flasken med olien repræsenterede en formue. 300 denarer svarede i de dage til, hvad en almindelig arbejder ville kunne tjene på næsten et helt år. Man forstår godt forargelsen over, at denne store værdi ikke snarere burde have været omsat til fattighjælp – af ham, der prædikede næstekærlighed. Man forstår godt forargelsen over, hvorfor denne store værdi ikke med fordel kunne have været kommet de fattige, statsløse eller flygtninge til gode – som der også var mange af den gang.

Siger Jesus her, at når det kommer til stykket har kristendom overhovedet ikke noget med næstekærlighed at gøre? Siger han:

’Nej, giv ikke en krone?’ Drejer kristendom alene om tro på Kristus. Punktum. I den snævre teoretiske forstand, at den kristne tro kun erkender Kristus i Jesus fra Nazaret, og ikke også Kristus i det menneske, der lige netop behøver en hjælpende hånd? Hvad enten det er fjern eller nær?

I det stykke dækker evangeliet ikke over et enten-eller, men over et både-og. Vel at mærke i den prioriterede rækkefølge, at den enkeltes forhold til Kristus igen og igen fører over i spørgsmålet om forholdet til de andre (mennesker). Dem, vi altid har iblandt os, også dem vi måske er tilbøjelige til at støde fra os. For det er besværligt at blive blandet ind i for meget.

Men evangeliet indhenter os altid og afskærer alle tænkelige flugtruter bort fra det menneskelige. Evangeliet om at Gud blev menneske vil netop fastholde os på den medmenneskelige solidaritet. Det er præcis i denne etiske ramme, om man vil, at den indledende Kristushymne i *Filipperbrevet* er videregivet af apostlen Paulus. ”I skal have det sind over for hinanden, som var i Kristus Jesus”. Denne formanende opmuntring får med andre ord sin fundamentale anledning og begrundelse i hymnen om Jesu Kristi frelsende vej til os mennesker.

I konsekvens af at Gud på forhånd har lovet ved Jesus Kristus at tage hånd om os, bærer os igennem livet og døden, er vi henvist til at tage hånd om hinanden. Således at det sindelag, der var og er i Jesus Kristus må afspejles i os. Paulus siger det på denne måde i umiddelbar fortsættelse af sin citerede Kristushymne. ”Derfor mine kære ... arbejdet med frygt og bæven på jeres frelse ... for det

er Gud, der virker i jer både at ville og at virke for hans gode vilje. Gør alt uden at give ondt af jer og uden indvendinger, så I kan være ... Guds lydefrie børn midt i en forkvaklet og forvildet slægt, hvor I stråler som himmellys i verden og holder fast ved livets ord”.

Anders Eyvind Nielsen

Ringe Kirke

Salmer:

176, 432, 85, 179, 151, 471, 536

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk